

Súd: Okresný súd Košice I
Spisová značka: 19Ca/17/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7119217908
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Centková
ECLI: ECLI:SK:OSKE1:2020:7119217908.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice I. sudcom JUDr. Jarmilou Centkovou v spore žalobcu: O. zastúpeného Mgr. Petrom Kubovičom, advokátom so sídlom Nám. Biely kríž 3, 831 02 Bratislava proti žalovanému: G. zastúpený PETKOV & Co s.r.o., Advokátska so sídlom Šoltésovej 14, Bratislava o zaplatenie 300,10 EUR s príslušenstvom

rozhodol:

I. Návrh žalovaného na prerušenie konania z a m i e t a.

II. Žalovaný je povinný z a p l a t iť žalobcovi istinu 300,10 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 300,10 EUR od 11.12.2019 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Žalobca má n á r o k na náhradu trov súdneho konania v rozsahu 100%, ktoré žalovaný zaplatí na účet právneho zástupcu žalobcu do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia vydaného vyšším súdnym úradníkom.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručou tunajšiemu súdu dňa 30.12.2019 domáha voči žalovanému zaplatenia sumy 300,10 EUR s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia.

2. Žalobca svoj návrh skutkovo odôvodnil tým, že žalovaný v roku 2018 realizoval v ním prevádzkovanom ubytovacom zariadení verejný prenos prostredníctvom 35 kusov zvukovoobrazových zariadení umiestnených v izbách a 1 kus zvukovoobrazových zariadení umiestnených v iných priestoroch ubytovacieho zariadenia, na základe čoho došlo k zásahu do výhradných autorských práv autorov, a to vykonávaním verejného prenosu, keď žalovaný realizoval tzv. ďalší verejný prenos bez súhlasu autorov. V zmysle predpisov a judikatúry sa samotné poskytovanie signálu prostredníctvom technických zariadení pre klientov ubytovaných v zariadeniach považuje za verejný prenos diel, teda ak má žalovaný vo svojej prevádzke umiestnené zvukové alebo zvukovoobrazové zariadenie vybavené príjmom, týmto samotným dochádza k ďalšiemu verejnému prenosu. Podľa rozhodnutia Súdneho dvora EÚ zo dňa 07.12.2006 je poskytovanie signálu v hotelových zariadeniach verejným prenosom. Preto žalobcovi vzniklo bezdôvodné obohatenie vo výške určenej podľa Sadzobníka licenčných odmien a podľa počtu technických zariadení u žalovaného (zverejnených na jeho www stránke). Poukazuje aj na § 79 ods. 1 AZ (zákon č.185/2015 Z.z.), ktorý rieši možnosť organizácie kolektívnej správy zastupujúcej najviac nositeľov práv podľa § 164 ods. 1 AZ na území SR uzavrieť s nadobúdateľom rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, ktorou udeľuje súhlas na použitie všetkých diel nositeľov správ, ktorí nie sú touto organizáciou kolektívnej správy zastupovaní podľa § 164 a nevylúčili kolektívnu správu práv k týmto dielam podľa odseku 2. Ak používateľ nepreukáže, že nositeľ práv výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv, a ak bolo v odbore použitia predmetov ochrany udelené oprávnenie podľa § 80, používateľ je povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce z použitia predmetu ochrany prostredníctvom organizácie

kolektívnej správy, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy vo vymedzenom odbore použitia predmetov ochrany. Pokiaľ chcel žalovaný realizovať verejný prenos prostredníctvom zvukovoobrazových technických prostriedkov v roku 2018, bolo jeho povinnosťou mať uzatvorené hromadné licenčné zmluvy s organizáciami kolektívnej správy, ktoré zastupujú autorov a nositeľov práv, a teda mať súhlas na používanie predmetov ochrany, ktoré sú súčasťou televízneho vysielania. Žalobca na svojej webovej stránke uverejňuje zoznamy nositeľov práv, ktorých na zmluvnom základe zastupuje. V roku 2018 žalobca zastupoval na základe zmlúv o zastupovaní 2.714 slovenských nositeľov práv. Žalobca uzatvára so všetkými nositeľmi práv rovnaké typizované zmluvy o zastupovaní, ktoré sú verejne dostupné na webovej stránke žalobcu, rovnako ako je to pri hromadných licenčných zmluvách. Z vyššie uvedeného je nesporné, že žalovaný bol povinný mať uzatvorenú hromadnú licenčnú zmluvu so žalobcom na používanie predmetov ochrany ďalším verejným prenosom, ktorú však neuzatvoril. Pre vznik nároku organizácie kolektívnej správy na domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia je potrebné preukázanie povinnosti používateľa mať uzatvorenú hromadnú licenčnú zmluvu, čo žalobca vyššie uvedeným preukázal. Predmetom žaloby je vydanie bezdôvodného obohatenia, kedy jeho výška sa odvíja od obvyklej odmeny, ktorá môže byť len taká, za akú v rozhodnom období skutočne boli poskytované licencie iným používateľom a za akú používateľia získavali licenciu. Žalobca uzatvoril 747 hromadných licenčných zmlúv, kedy pri všetkých zmluvách bola odmena dohodnutá podľa Sadzobníka žalobcu, čo ju robí odmenou obvyklou. V roku 2018 uzavrel s používateľmi hromadné licenčné zmluvy, v ktorých bola licenčné odmena dohodnutá podľa Sadzobníka autorských odmien za použitie literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických a audiovizuálnych diel, účinný od 1.1.2017. Nerešpektovanie takejto dohodnutej odmeny by znamenalo poskytnutie neoprávnenej výhody pre porušovateľov autorských práv oproti takým používateľom, ktorí si plnia svojej povinnosti. Žalobca pri určení výšky obvyklej odmeny vychádzal zo Sadzobníka žalobcu a z počtu technických zariadení podľa údajov samotného žalovaného zverejnených na jeho webovej stránke. Na základe vyššie uvedeného si žalobca týmto uplatňuje voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za neoprávnené použitie diel, a to za obdobie od 1.1.2018 do 22.4.2018. Sumu uplatňovaného bezdôvodného obohatenia žalobca vyčísluje na 300,10 EUR a to podľa Sadzobníka licenčných odmien.

3. Na tieto skutkové tvrdenia žalobca označil dôkazy : Oprávnenie na výkon kolektívnej správy z 18.8.2016, Informácia z www stránky žalovaného, príkaznú zmluvu, Zoznam nositeľov práv zastupovaných žalobcom, Zoznam zahraničných organizácií, Zmluvy o zastupovaní nositeľov práv, Recipročná zmluva so zahraničným partnerom, Zoznam vysielaných diel od 1.1.2018 do 22.4.2018 na CD nosiči, štatistika vyplácania licenčných odmien na CD nosiči, RHLZ na CD nosiči, Sadzobník žalobcu na CD nosiči, Výzva právneho zástupcu žalobcu.

4. Žalovanému bola žaloba doručená dňa 30.1.2020 spolu s platobným rozkazom sp.zn.. 19Ca/17/2019-96 zo dňa 27.1.2020, proti ktorému žalovaný podal odpor. V odpore uviedol, že na strane žalobcu absentuje aktívna vecná legitímácia z dôvodu, že účastníkmi konania (sporu) na strane žalobcu nie sú všetky osoby patriace podľa hmotného práva do tzv. nerozlučného núteného spoločenstva na strane žalobcu; aktívna vecná legitímácia je zo strany žalobcu nedostatočne tvrdená a nevyplýva zo žalobcom predložených dôkazov. Žalobca v žalobe netvrdil (nedostatočne tvrdil) a dôkaznými prostriedkami nepreukázal vznik a existenciu nároku (základ nároku) ako ani rozsah nároku (výšku nároku). Ak sú predmetom súdneho konania práva, ktoré sú z hmotnoprávneho hľadiska (zo svojej hmotnoprávnej povahy) spoločné a zákon vo vzťahu k nim nepripúšťa, aby sa ich domáhal len niektorý z oprávnených subjektov, tak ide o nedielne práva, ktoré môžu uplatňovať výlučne všetky oprávnené subjekty spoločne a súčasne. Ak sú predmetom súdneho konania také práva, ktoré zakladajú na strane žalobcu nerozlučné spoločenstvo (§ 77 ods. 1 CSP) a navyše zo zákona nútené spoločenstvo (§ 78 CSP), musia byť na strane žalobcu všetci nositelia práva (všetci účastníci nerozlučného spoločenstva). Nie je prípustné, aby v prípade nerozlučného a zo zákona núteného spoločenstva došlo k samostatnému konaniu o nároku nerozlučných spoločníkov. Súd musí pre nedostatok vecnej legitímácie na strane žalobcu žalobu zamietnuť vždy, ak na strane žalobcu nie sú všetci účastníci nerozlučného a zo zákona núteného spoločenstva (§ 78 ods. 2 CSP). Ak žalobca chcel preukázať svoju aktívnu vecnú legitímáciu v tomto spore, mal preto okrem iného riadne preukázať, že žalovaný neoprávnene použil (uskutočnením verejného prenosu) práve (i) také predmety ochrany, ktoré (ii) boli žalobcovi, v čase pred ich neoprávneným použitím zo strany žalovaného, dané na základe dohody do správy (iii) osobou, ktorá je oprávnená (ak by nebola zastúpená žalobcom) sama vykonávať majetkové právo spočívajúce v domáhaní sa vydania bezdôvodného obohatenia od žalovaného. Žalobca žiadnu zo skutočností uvedených vyššie pod bodmi (i) až (iii) nepreukázal ani v jednom prípade. Žalobca relevantným spôsobom v žalobe netvrdil a nepreukázal existenciu verejného prenosu (a teda zároveň nepreukázal neoprávnené použitie predmetov ochrany zo strany žalovaného) za žalované obdobie v rozsahu,

ktorý by zodpovedal bezdôvodnému obohateniu práve v takej výške, akú si žalobca voči žalovanému uplatňuje. Poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 246/2016, rozsudok C-306/05 ESD, C-162/10 ESD, C-136/09 ESD. Žalobca vôbec nevzal do úvahy tú skutočnosť, že obsadenosť ubytovacieho zariadenia nemusí byť konštantná, ale sa môže meniť. V jeden deň môže byť obsadených napr. len 10 izieb (a teda len na týchto izbách môže dochádzať k verejnému prenosu), pričom na ostatných izbách (v ktorých hostia ubytovaní nie sú), k verejnému prenosu nedochádza (keďže v nich absentuje „nová verejnosť“). Na ďalší deň môže byť obsadenosť napr. 5 izieb atď. Nepochybne je rozsah bezdôvodného obohatenia iný v deň, keď k neoprávnenému použitiu diel (verejným prenosom) dochádza na 5 izbách ubytovacieho zariadenia a iný je rozsah bezdôvodného obohatenia, ak k neoprávnenému použitiu diel (verejným prenosom) dochádza na 10 izbách ubytovacieho zariadenia. Licenčné odmeny vychádzajú len z individuálneho sadzovníka odmien. Žiadal, aby súd zrušil platobný rozkaz, žalobu zamietol a priznal mu trovy konania.

5. Vyjadrenie žalovaného spolu s uznesením č.k. 19Ca/17/2019 - 119 zo dňa 18.2.2020, ktorým súd zrušil platobný rozkaz, bolo doručené žalobcovi dňa 20.2.2020. Uviedol, že si neuplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za verejný prenos predmetov ochrany spravovaných inými organizáciami kolektívnej správy, ale len nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknutého použitím predmetov ochrany spravovaných len žalobcom. V zmysle § 175 autorského zákona uzatvoril s ostatnými organizáciami kolektívnej správy v SR dohodu o spoločnej správe podľa ktorej mal žalovaný možnosť vysporiadať si práva a povinnosti voči všetkým organizáciám kolektívnej správy vyplývajúce z verejného prenosu uskutočňovaného v ním prevádzkovanom ubytovacom zariadení uzatvorením jednej zmluvy prostredníctvom ktorejkoľvek jednej organizácie kolektívnej správy. Žalovaný túto možnosť sám nevyužil, a používal predmety ochrany spravované žalobcom neoprávnene, tak ako sme riadne preukázali, čím žalobcovi vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý žalobca môže uplatňovať, a aj uplatňuje, samostatne. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je nárokom každého nositeľa práv, do ktorého práv sa neoprávnene zasiahlo. Daných nárokov sa môže domáhať dokonca aj každý jednotlivý nositeľ práv voči žalovanému samostatne, alebo v zmysle § 63 ods. 2 písm. d) autorského zákona môže tento nárok vo svojom mene uplatniť aj organizácia kolektívnej správy, ktorou je aj žalobca. Používatelia mali od roku 2016 (od účinnosti autorského zákona č. 185/2015 Z.z.) a k dnešnému dňu aj majú možnosť vysporiadať si svoje povinnosti vyplývajúce z uskutočňovania verejného prenosu buď uzatvorením hromadných a rozšírených hromadných licenčných zmlúv s jednotlivými organizáciami kolektívnej správy alebo uzatvorením zmluvy s ktoroukoľvek organizáciou kolektívnej správy, keďže tieto sú splnomocnené poskytnúť používateľom licenciu na dané použitie za všetky ostatné organizácie kolektívnej správy. Napriek možnosti tzv. „one-stop-shop“ režimu prax ukázala, že používatelia naďalej v roku 2018, tak ako v roku 2016 a 2017, využívali prevažne režim uzatvárania hromadných a rozšírených hromadných licenčných zmlúv s jednotlivými organizáciami kolektívnej správy, čomu svedčí aj uzatvorenie 747 rozšírených hromadných licenčných zmlúv, ktoré sme súdu predložili. Žalovaný je členom Asociácie hotelov a reštaurácií Slovenska, so sídlom Bajkalská 25, Bratislava (ďalej aj len „AHRs“), ktorá žalovaného na základe príkaznej zmluvy zastupuje voči organizáciám kolektívnej správy, vrátane žalobcu, vo veci vysporiadania práv a povinností z používania predmetov ochrany chránených autorským zákonom. Žalobca taktiež poukazuje na verejne dostupnú informáciu zverejnenú AHRs, z ktorej vyplýva, že v mene svojich členov, ktorých zastupuje na základe príkaznej zmluvy, čo zahŕňa aj žalovaného, uzavrela so žalobcom za rok 2017 dohodu o urovaní, ktorou boli urované povinnosti členov vyplývajúcich z verejného prenosu predmetov ochrany spravovaných žalobcom, pričom žalobca poukazuje na skutočnosť, že pri uzatvorení danej dohody bol plne rešpektovaný sadzovník žalobcu a právo žalobcu domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia aj samostatne za ním zastupovaných nositeľov práv. Povinnosť vytvoriť jeden spoločný sadzovník odmien bola stanovená v autorskom zákone až v jeho znení účinnom od 01.01.2019, to v § 174 ods. 2 e) v jeho znení novelizovanom zákonom č. 306/2018 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť 01.01.2019. Pokiaľ teda žalovaný popiera existenciu jedného spoločného sadzovníka odmien účinného v rozhodnom období roku 2018, tak uvádzame, že autorský zákon v znení účinnom v rozhodnej dobe roku 2018 ani nestanovoval žiadnu povinnosť vytvoriť jeden spoločný sadzovník odmien. Žalobca spolu so žalobou predložil záznamy z webovej stránky samotného žalovaného www.hotelclubkezmarok.sk z obdobia roku 2018, na ktorej žalovaný jednoznačne vyhlasuje, že ubytovacie zariadenie žalovaného poskytuje ubytovanie v 35 izbách vybavených TV prijímačom. Z uvedených dôkazov je teda zrejmé, že žalobca preukázal umiestnenie TV prijímačov s príjmom na izbách ubytovacieho zariadenia žalovaného vyhláseniami samotného žalovaného z jeho vlastnej webovej stránky Q. , a to záznamami aktuálnymi k obdobiu roku 2018, ktoré je rozhodným obdobím pre toto konanie. Verejné deklarovanie zvukovoobrazových zariadení v ubytovacom zariadení žalovaného

znamená to, čo sa pod tým obvykle vykladá, teda, že na izbách ubytovacieho zariadenia sú umiestnené zariadenia vybavené signálom tak, aby tieto mohli ubytovaní hostia používať na účely, na ktoré sú určené, teda na sledovanie televíznych programov. Pokiaľ ide o skutočnosť, že zvyčajná licenčná odmena nezohľadňuje obsadenosť ubytovacieho zariadenia, tak uvádzame, že autorský zákon prísne rozlišuje medzi právami autorov a právami súvisiacimi s autorskými právami, a teda rozlišuje nároky na odmenu autorov a odmenu nositeľov práv súvisiacich s autorskými právami; rozlišuje medzi licenčnou odmenou a tzv. primeranou odmenou. Zatiaľ čo autori predom udeľujú súhlas na použitie ich diel (licenciu) licenčnou zmluvou a to za licenčnú odmenu, tak nositelia práv súvisiacich s autorskými právami (a to aj výkonní umelci zastupovaní SLOVGRAM) udeľujú súhlas na použitie ich výkonov a vzniká im nárok na tzv. primeranú odmenu, teda na odmenu za skutočné použitie predmetov ochrany bez toho, aby udeľovali licenciu. Licenčná odmena sa týka nositeľov práv zastúpených SOZA a žalobcom, nakoľko títo zastupujú autorov, a preto títo v rozhodnom období pri určovaní licenčnej odmeny nezohľadňovali obsadenosť ubytovacieho zariadenia. Žalobca sa v konaní domáha vydania bezdôvodného obohatenia podľa § 58 ods. 1 písm. i) a § 63 ods. 2 písm. d) autorského zákona. Výška bezdôvodného obohatenia, ktorého vydania sa žalobca v konaní domáha je v zmysle § 458a a § 442a ods. 2 Občianskeho zákonníka určená ako suma zodpovedajúca najmenej odmene, ktorá by za získanie takej licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. Pre určenie výšky bezdôvodného obohatenia v kontexte aplikovateľnej právnej úpravy je irelevantné preukazovať skutočné použitie všetkých konkrétnych predmetov ochrany. Relevantné je preukázať, že na legálne uskutočňovanie verejného prenosu bola povinnosť zo strany žalovaného mať uzatvorenú rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, že žalovaný licenčnú zmluvu neuzatvoril a používal predmety ochrany spravované žalobcom neoprávnene, čo žalobca preukázal. Následne je relevantné preukázať aká bola zvyčajná licenčná odmena, teda odmena za akú by žalovaný pri legálnom vykonávaní verejného prenosu v rozhodnom období získal predchádzajúci súhlas nositeľov práv na použitie predmetov ochrany, a to bez ohľadu na to, ktoré všetky konkrétne diela ktorých všetkých konkrétnych nositeľov práv by použil, nakoľko pri verejnom prenose, ktorý je predmetom tohto konania, sa súhlas na použitie diel získava rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou, čím používateľ získava súhlas na použitie všetkých žalobcom spravovaných predmetov ochrany bez konkrétnej špecifikácie všetkých jednotlivých diel a ich autorov. V zmysle uvedeného považuje nárok za riadne preukázaný čo do dôvodu, i čo do výšky.

6. Žalovanému bola replika žalobcu doručená dňa 13.3.2020. Dňa 7.10.2020 žalovaný žiadal súd aby prerušil konanie a zrušil termín pojednávania. Uvedol, že Protimonopolný úrad Slovenskej republiky začal na základe oznámenia Asociácie hotelov a reštaurácií Slovenska (ktorej členom je aj žalovaný), ako aj na základe ďalších zo strany PMÚ získaných informácií a podkladov dňa 23. 07. 2020 voči žalobcovi správne konanie vedené pod č. H. vo veci možného zneužívania dominantného postavenia podľa § 8 zákona. Predmetné správne konanie na PMÚ v súčasnosti naďalej prebieha. Otázka primeranosti výšky „sadzobníkových“ odmien žalobcu je predmetom správneho konania vedeného na PMÚ pod č. H. o podozrení na zneužívanie dominantného postavenia žalobcu. Keďže riešenie otázky, či zo strany žalobcu prišlo k porušeniu zákazu zneužitia dominantného postavenia na trhu v zmysle ZoOHS (pozn. posúdenie otázky viny pri spáchaní správneho deliktu), patrí výlučne do právomoci iného orgánu verejnej moci, a síce Protimonopolného úradu Slovenskej republiky, žalovaný je toho názoru, že v predmetnej veci je daný dôvod na obligatórne prerušenie konania v zmysle § 162 ods. 1 písm. a) CSP. Ak by súd neprerušil konanie, de facto aj de iure sám rozhodne o otázke aprobácie konania žalobcu v hospodárskej súťaži, ktorú smie posudzovať výlučne PMÚ SR. A teda súd prvej inštancie by konal nad rámec svojej právomoci (v rozpore s § 3 CSP a v rozpore s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR), pričom toto protiústavné konanie súdu by malo negatívny vplyv na postavenie žalovaného. Rozhodnutie PMÚ SR podľa § 22 ods. 1 písm. d) zákona č. 136/2001 Z. z. o tom, že konanie alebo činnosť podnikateľa sú v zmysle § 8 ods. 3 zákona č. 136/2001 Z. z. zakázané, nie je ničím iným, než deklaratórnym rozhodnutím príslušného orgánu (PMÚ SR) o spáchaní iného správneho deliktu. Čiže v prípade, ak by PMÚ SR v rámci správneho konania č. H. rozhodol, že činnosť žalobcu je zneužitím dominantného postavenia, tak súd bude takýmto rozhodnutím v zmysle § 193 CSP viazaný. Z ustálenej praxe ESD (napr. C-241/91 P a C-242/91 P Radio Telefis Eireann a Independent Television Publications proti Komisii zo dňa 06.04.1995, T-504/93 Tiercé Ladbroke proti Komisii či rozhodnutie vo veci C-418/01 IMS Health v. NDC Health) vyplýva, že by bolo nesprávne domnievať sa, že správanie podniku s dominantným postavením na trhu majúce podobu výkonu autorského práva, nemôže byť nikdy preskúmané podľa čl. 82 Zmluvy o ES (teraz čl. 102 ZFEU). Podľa Súdneho dvora môže výkon výlučného práva duševného vlastníctva predstavovať zneužívajúce správanie jeho nositeľa. Z vyššie citovaných rozhodnutí plynie, že osoba s dominantným postavením (čo žalobca nepochybne je) na trhu môže svoje postavenie zneužiť výkonom práva duševného vlastníctva. Ak sa súd ani náznakom nezaoberá otázkou, či výkon práva na vydanie

bezodôvodného obohatenia v neprímeranej výške ako súčasť výlučných majetkových práv duševného vlastníctva je alebo nie je možné zahrnúť pod skutkové podstaty čl. 101 a čl. 102 ZFEU, tak potom takéto jeho arbitrárne právne posúdenie je nesprávne, pretože odporuje vyššie uvedeným záverom európskej rozhodovacej praxe, ktorá opakovane dospela k záveru, že výkon práva duševného vlastníctva môže predstavovať porušenie čl. 102 ZFEU (rozsudok Najvyššieho súdu ČR, č. k. 23 Cdo 5955/2017-231, zo dňa 29. 5. 2019).

7. Na prejednanie žaloby súd nariadil pojednávanie na deň 24.11.2020, na ktoré boli strany sporu riadne predvolané, žalobca bol prítomný v zastúpení, žalovaný sa pojednávania nezúčastnil, pričom svoju neúčasť ospravedlnil dňa 23.11.2020 s tým, že súhlasil, aby sa pojednávalo v jeho neprítomnosti a zároveň k predmetu sporu uviedol, že v plnom rozsahu sa pridrižiava svojich doterajších vyjadrení.

8. Súd preto pojednával v súlade s § 180 CSP v jeho neprítomnosti, vec prejednal a rozhodol.

S k u t k o v ý s t a v :

9. Žalobca v spore preukázal aktívnu legitímáciu na podanie žaloby tým, že predložil súdu Oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv zo dňa 18.8.2016 (na dobu neurčitú) vydaného Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky (č.k. MK-663/2010-70/6165) v zmysle zákona č. 185/2015 Z.z. Autorský zákon v znení zákona č. 125/2016 Z.z. k literárnemu, dramatickému, hudobnodramatickému, choreografickému, audiovizuálnemu a fotografickému dielu, dielu výtvarného umenia, architektonickému dielu a dielu úžitkového umenia v odboroch kolektívnej správy práv. Toto oprávnenie bolo vydané na dobu neurčitú.

10. Je nesporné, že žalovaný je prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia L. pričom sa jedná o zariadenia zaradené podľa § 3 vyhlášky Ministerstva hospodárstva SR č. 277/2008 Z. z. do kategórie hotel 3*. Žalovaný ako prevádzkovateľ ubytovacích zariadení poskytuje svojim zákazníkom ubytovacie služby, kedy v izbách určených pre hostí poskytuje zákazníkom v rámci vybavenia ubytovacích jednotiek aj zvukovoobrazové zariadenie (TV).

11. Taktiež je nesporné, že žalovaný bol povinný mať uzatvorenú hromadnú licenčnú zmluvu so žalobcom na používanie predmetov ochrany ďalším verejným prenosom, ktorú však neuzatvoril.

Na zistený skutkový stav súd aplikoval nasledujúce z á k o n n é ustanovenia :

12. Podľa Smernice Európskeho parlamentu a rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o harmonizácii niektorých aspektov autorského práva a súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, článok 3 ods. 1 členské štáty poskytnú autorom výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať akýkoľvek verejný prenos ich diel, či po drôte alebo bezdrôtovými prostriedkami vrátane sprístupňovania ich diel verejnosti takým spôsobom, aby verejnosť k nim mala prístup z miesta a v čase, ktoré si sama zvolí.

13. Podľa Smernice Európskeho parlamentu a rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o harmonizácii niektorých aspektov autorského práva a súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, článok 3 ods. 2 členské štáty ustanovia výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať sprístupňovanie verejnosti po drôte alebo bezdrôtovými prostriedkami takým spôsobom, že verejnosť má k nim prístup z miesta a v čase individuálne zvolenom.

14. Podľa čl. 18 citovanej Smernice táto smernica platí bez toho, aby boli dotknuté tie ustanovenia v členských štátoch, ktoré sa týkajú spravovania práv, ako sú rozšírené licencie ochranných spoločností.

15. Podľa čl. 23 cit. Smernice táto smernica ďalej harmonizuje práva autorov na verejný prenos. Pod týmto právom sa v širokom zmysle slova chápe každý verejný prenos pre verejnosť, ktorá nie je prítomná na mieste, kde tento prenos vzniká. Toto právo zahŕňa všetky transmisie a retransmisie diel smerom k verejnosti drôtovými alebo bezdrôtovými prostriedkami vrátane vysielania. Toto právo nezahŕňa žiadne iné činnosti.

16. Podľa čl. 26 cit. Smernice vzhľadom na to, že vysielatelia v rámci služieb na požiadanie sprístupňujú svoje rozhlasové a televízne produkcie, súčasťou ktorých je hudba z komerčných zvukových záznamov, je potrebné podporiť poskytovanie kolektívnych licencií, aby sa zjednodušilo upravenie týchto práv.

17. Podľa čl. 27 samotné zabezpečenie fyzických zariadení umožňujúcich alebo uskutočňujúcich prenos rozhlasových a televíznych programov sa samo o sebe nerovná prenosu v zmysle tejto smernice.

18. Podľa § 1 autorského zákona tento zákon upravuje vzťahy vznikajúce v súvislosti s vytvorením a použitím literárneho a iného umeleckého diela a vedeckého diela, umeleckého výkonu, s výrobou a použitím zvukového záznamu, zvukovo-obrazového záznamu, s vysielaním a použitím rozhlasového vysielania a televízneho vysielania (ďalej len „vysielanie“) a v súvislosti so zhotovením a použitím databázy tak, aby boli chránené práva a oprávnené záujmy autora, výkonného umelca, výrobcu zvukového záznamu, výrobcu zvukovo-obrazového záznamu, rozhlasového vysielateľa a televízneho vysielateľa (ďalej len „vysielateľ“) a zhotoviteľa databázy. Zákon ďalej upravuje výkon kolektívnej správy práv podľa tohto zákona.

19. Podľa § 5 ods. 14 autorského zákona verejný prenos je šírenie alebo predvedenie diela akýmikoľvek technickými prostriedkami na šírenie zvukov alebo zvukov a obrazov súčasne, alebo ich vyjadrenie po drôte alebo bezdrôtovo tak, že toto dielo môžu vnímať osoby na miestach, kde by ich bez tohto prenosu nemohli vnímať; verejný prenos zahŕňa aj káblovú retransmisiu, vysielanie a sprístupňovanie verejnosti.
20. Podľa § 18 ods. 2 písm. h/ autorského zákona autor má právo udeľovať súhlas na každé použitie diela, aj na verejný prenos diela.
21. Podľa § 18 ods. 4 autorského zákona iná osoba môže bez súhlasu autora použiť dielo len v prípadoch ustanovených týmto zákonom.
22. Podľa § 33 ods. 1 písm. a/ autorského zákona súhlas autora sa nevyžaduje na vyhotovenie rozmnoženiny diela zverejneného v novinách alebo v inom informačnom prostriedku o aktuálnych udalostiach alebo témach hospodárskeho, politického alebo iného spoločenského charakteru a na verejný prenos s takýmto obsahom; to neplatí, ak si autor v jednotlivých prípadoch vyhradil právo udeľovať súhlas na rozmnožovanie a na verejný prenos tohto diela.
23. Podľa § 48 ods. 1 autorského zákona organizácia kolektívnej správy môže s nadobúdateľom uzatvoriť aj hromadnú licenčnú zmluvu. Hromadnou licenčnou zmluvou udeľuje táto organizácia nadobúdateľovi súhlas na použitie všetkých diel alebo niektorých diel, ku ktorým spravuje práva, dohodnutým spôsobom alebo spôsobmi, v dohodnutom rozsahu, na dohodnutý čas a nadobúdateľ sa zaväzuje, ak nie je dohodnuté inak, uhradiť odmenu.
24. Podľa § 49 ods. 1,2 autorského zákona organizácia kolektívnej správy môže uzatvoriť kolektívnu licenčnú zmluvu s právnickou osobou, ktorá združuje používateľov diel. Kolektívnu licenčnou zmluvou táto organizácia udeľuje súhlas na použitie všetkých diel alebo niektorých diel, ku ktorým spravuje práva, dohodnutým spôsobom alebo spôsobmi, v dohodnutom rozsahu, na dohodnutý čas a za dohodnutú odmenu. Z kolektívnej licenčnej zmluvy vznikajú práva a povinnosti priamo jednotlivému členovi právnickej osoby združujúcej používateľov diel od okamihu, keď s ňou prejaví súhlas. Ustanovenia osobitného predpisu sa použijú primerane.
25. Podľa § 56 ods. 1 písm. g/ autorského zákona autor, do ktorého práva sa neoprávnene zasiahlo alebo ktorého právu hrozí neoprávnený zásah, môže sa domáhať najmä vydania bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva.
26. Podľa § 57 ods. 1 autorského zákona nárokov podľa § 56 sa okrem autora môže domáhať aj nadobúdateľ výhradnej licencie alebo osoba, ktorá má majetkové právo k dielu alebo jej bol zverený výkon majetkových práv autora.
27. Podľa § 78 autorského zákona účelom kolektívnej správy práv podľa tohto zákona je kolektívne uplatňovanie a kolektívna ochrana majetkových práv autora a majetkových práv výkonného umelca, výrobcu zvukového záznamu, výrobcu zvukovo-obrazového záznamu a vysielateľa a umožnenie uvedenia predmetu týchto práv na verejnosti.
28. Podľa § 79 ods. 1 autorského zákona organizácia kolektívnej správy je právnická osoba, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy.
29. Podľa § 80 ods. 1 a 9 autorského zákona o udelení oprávnenia na výkon kolektívnej správy rozhoduje Ministerstvo kultúry Slovenskej republiky na základe písomnej žiadosti právnickej osoby. Ministerstvo vedie evidenciu organizácií kolektívnej správy, ktorým udelilo oprávnenie; evidencia obsahuje názov, sídlo organizácie kolektívnej správy a vymedzenie kolektívne spravovaných práv a predmetu týchto práv, alebo ak ide o diela, vymedzenie ich druhu.
30. Podľa § 81 ods. 1 písm. j/ autorského zákona organizácia kolektívnej správy je povinná riadne, s náležitou odbornou starostlivosťou a v rozsahu udeleného oprávnenia vyberať v súlade s týmto zákonom a zmluvami podľa písmena h) pre nositeľa práv odmeny, primerané odmeny, náhrady odmien a prípadné príjmy z vydania bezdôvodného obohatenia, rozdeľovať ich a vyplácať v súlade so svojím vyúčtovacím poriadkom.
31. Podľa § 81 ods. 3 autorského zákona organizácia kolektívnej správy zastupuje nositeľa práv vo svojom mene a na jeho účet. Organizácia kolektívnej správy vykonáva kolektívnu správu bez nároku na zisk. Organizácia kolektívnej správy je oprávnená požadovať náhradu účelne vynaložených nákladov.
32. Podľa § 84 ods. 1 autorského zákona ak používateľ nepreukáže, že nositeľ práv výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv, a ak bolo v odbore použitia predmetov ochrany udelené oprávnenie podľa § 80, používateľ je povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce z použitia predmetu ochrany prostredníctvom organizácie kolektívnej správy, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy vo vymedzenom odbore použitia predmetov ochrany.
33. Podľa § 175 ods. 1 autorského zákona organizácie kolektívnej správy vykonávajúce kolektívnu správu práv v príslušných odboroch kolektívnej správy práv uzatvoria dohodu o spoločnej správe,

ak dochádza k použitiu predmetov ochrany a) technickým predvedením predmetu ochrany alebo verejným prenosom v prevádzkarňach prostredníctvom technického zariadenia; to nezahŕňa vysielanie, retransmisiu a sprístupňovanie verejnosti alebo b) vyhotovením rozmnoženiny podľa § 42 a 43.

34. Podľa § 190 ods. 1 autorského zákona ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy, ktoré vznikli pred 1. januárom 2016, pričom vznik týchto vzťahov vrátane nárokov z nich vyplývajúcich, ako aj práva zo zodpovednosti za porušenie záväzkov z nich vyplývajúcich sa posudzujú podľa predpisu účinného do 31. decembra 2015; to neplatí, ak odseky 3 a 4 ustanovujú inak.

35. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

36. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

37. Podľa § 458 ods.1 Občianskeho zákonníka musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

38. Podľa §517 ods.1., prvá veta Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

39. Podľa §517 ods.2 cit. Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania. Výšku úrokov z omeškania a poplatku ustanovuje vykonávací predpis.

40. Podľa §3 nariadenia vlády č.87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

41. Podľa §563 Občianskeho zákonníka ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

42. Podľa § 162 ods. 3 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) o zamietnutí návrhu na prerušenie konania súd rozhodne spolu s rozhodnutím vo veci samej.

P r á v n e v y h o d n o t e n i e :

43. Predmetom tohto sporu je nárok žalobcu na zaplatenie sumy 300,10 EUR s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia.

44. Uplatnený nárok žalobcu súd posudzoval ako osobitný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý je upravený osobitným predpisom, ktorým je autorský zákon č. 185/2015 Z. z., ktorý s účinnosťou od 01.01.2016 zrušil zákon č. 618/2003 Z. z., a ktorý na daný právny vzťah súd aplikoval, nakoľko predmetom konania sú uplatnené nároky za rok 2018.

45. Z právnej úpravy autorského zákona vyplýva, že organizácia kolektívnej správy vykonáva kolektívnu správu majetkových práv za nositeľov práv, ktorých zastupuje na zmluvnom základe podľa § 164 AZ v písomne dohodnutom rozsahu predmetov ochrany, kedy nositeľ práv je oprávnený vylúčiť kolektívnu správu majetkových práv k niektorým alebo všetkým predmetom ochrany a pokiaľ tak neurobí, má sa za to, že k vylúčeniu kolektívnej správy práv nedošlo a nositeľ práv je stále zastupovaný organizáciou kolektívnej správy. Organizácia kolektívnej správy v rámci výkonu kolektívnej správy je oprávnená a povinná pri porušení majetkových práv nositeľa práv domáhať sa nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Rovnaký režim ochrany práv sa vzťahuje aj na tých nositeľov práv, ktorých organizácia kolektívnej správy nezastupuje na zmluvnom základe, pokiaľ sa jedná o spôsob použitia predmetov ochrany, na ktoré sa udeľuje licencia rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou.

46. Je nesporné, že žalobca ako organizácia kolektívnej správy v zmysle autorského zákona zastupuje nositeľov práv podľa § 81 ods. 3 vo vlastnom mene a na vlastný účet, a to v rozsahu s ním dohodnutom v súlade s § 81 ods. 1 písm. c) autorského zákona. Žalobca je oprávnený domáhať sa vydania údajného bezdôvodného obohatenia podľa § 81 ods. 1 písm.i) autorského zákona vo vlastnom mene, ale v prospech nositeľov práv. Súčasne potom v súlade s §456 prvá veta Občianskeho zákonníka sa predmet bezdôvodného obohatenia musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Žalobca je oprávnený konať a teda aj uplatňovať právne nároky len a výlučne v prospech(na účet) tých nositeľov práv, ktorých na základe dohody zastupuje. Žalobca v konaní preukázal, že zastupuje nositeľov práv pri výkone správy a súčasne, že túto správu vykonáva práve ku konkrétnym predmetom ochrany, ktoré mu títo nositelia práv do správy zverili.

47. Je to práve žalovaný, ktorý má podľa § 84 ods. 1 autorského zákona dôkazné bremeno ohľadom preukázania, že ten ktorý autor diela výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv, v opačnom prípade

je ako používateľ povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce z použitia predmetov ochrany organizácií kolektívnej správy. Žalobca napriek tomu predložil zoznam autorov, ktorých zastupuje ako aj zoznam partnerských organizácií s recipročným zastupovaním a tieto zoznamy sa nachádzajú aj na jej webovej stránke. Rovnako žalobca preukázal uzavretie licenčných zmlúv s inými prevádzkovateľmi s licenčnou odmenou podľa Sadzobníka.

48. Súd vychádzal z verejnej dostupných údajov a tiež z tvrdení žalobcu, ktoré žalovaný nijakým spôsobom nerozporoval o tom, že v ubytovanom zariadení L. v rozhodnom období od 1.1.2018 do 22.4.2018 sa nachádzalo 35 zvukovo-obrazových zariadení. Je preto preukázané, že zvukovoobrazové zariadenia nachádzajúce sa v izbách ubytovacieho zariadenia žalovaného boli spôsobilé a pripravené na šírenie diel tak, že pomocou týchto mohli diela vnímať osoby na izbách ubytovacieho zariadenia, t.j. na miestach, kde by ich bez tohto prenosu nemohli vnímať (§ 5 ods. 14 Autorského zákona).

49. Predmet konania má skutkový základ spočívajúci v používaní autorských diel žalovaným prostredníctvom verejného prenosu prostredníctvom 35 kusov zvukovoobrazových zariadení umiestnených v izbách ubytovacieho zariadenia patriaceho žalovanému, v období 01.01.2018 až 22.4.2018 bez zmluvného základu, pričom žalovaný za toto užívanie nezaplatil žalobcovi licenčnú odmenu, na ktorú má žalobca, ako oprávnený na výkon kolektívnej správy práv, nárok. V zmysle § 48 ods. 1 a § 49 ods. 1 autorského zákona sa nevyžaduje špecifikácia konkrétnych diel, ale naopak predmetné ustanovenia výslovne hovoria o možnosti udeliť hromadnou alebo kolektívnou licenčnou zmluvou uzatvorenou v zákonom predpísanej písomnej forme súhlas na použitie všetkých diel, ktoré spravuje daná organizácia kolektívnej správy práv alebo niektorých z nich (v danom prípade by sa mohlo jednať napr. len o diela audiovizuálne alebo o diela výtvarné). Pokiaľ chcel žalovaný realizovať verejný prenos prostredníctvom zvukovoobrazových technických prostriedkov v roku 2018, bolo jeho povinnosťou mať uzatvorené hromadné licenčné zmluvy s organizáciami kolektívnej správy, ktoré zastupujú autorov a nositeľov práv, a teda mať súhlas na používanie predmetov ochrany, ktoré sú súčasťou televízneho vysielania. Pre vznik nároku organizácie kolektívnej správy na domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia je potrebné preukázanie povinnosti používateľa mať uzatvorenú hromadnú licenčnú zmluvu, čo má súd taktiež za preukázané. Žalovaný si bol vedomý, že je povinný ako používateľ predmetov ochrany mať uzatvorené licenčné zmluvy a platiť licenčné odmeny. Žalovaný bez toho, aby mal uzatvorenú licenčnú zmluvu so žalobcom nakladal s dielami autorov a iných nositeľov práv zastúpených žalobcom formou verejného prenosu diel. Žalovaný sa tak dopúšťal neoprávneného používania autorských diel, keďže zasahoval do práv autorov bez súhlasu autorov, resp. žalobcu ako zástupcu autorov.

50. V súvislosti s argumentom žalovaného, že v súlade s novoprijatou legislatívou majú prevádzkovatelia hotelov a reštaurácií uzatvárať jednu licenčnú zmluvu, ktorou sa vysporiadajú všetky práva k dielam autorov, ktorí sú zastupovaní viacerými organizáciami kolektívnej správy (tzv. one-stop-shop) súd uvádza, že ustanovenie § 175 ods. 1 autorského zákona upravuje tzv. povinnú dohodu o spoločnej správe v taxatívne stanovených odboroch kolektívnej správy, zároveň však z tejto povinnosti vylučuje vysielanie a retransmisiiu.

51. V konaní nebolo sporné, že žalovaný za obdobie od 01.01.2018 do 22.4.2018 nemal so žalobcom uzavretú hromadnú licenčnú zmluvu, ani so ZHR SR tzv. kolektívnu licenčnú zmluvu, ktorá by ho oprávňovala k použitiu diel, ku ktorým žalobca ako organizácia kolektívnej správy spravuje práva.

52. Bezodôvodné obohatenie je v § 451 ods. 1 OZ konštruované ako záväzkový vzťah medzi tým, kto sa na úkor iného obohatil, a tým, na úkor koho sa niekto obohatil. Záväzkový vzťah vznikne, ak sa naplnia všetky zákonom ustanovené predpoklady na jeho vznik. Posúdenie, či došlo k vzniku právneho vzťahu bezodôvodného obohatenia závisí od splnenia znakov skutkovej podstaty hmotnoprávnej úpravy v § 451ods. 1 a 2 OZ, ktoré musia byť splnené kumulatívne. V § 451 ods. 1 OZ je vyjadrená všeobecná zásada, že ten, kto sa na úkor iného bezodôvodne obohatí, musí toto obohatenie vydať. V § 451 ods. 2 OZ uvádza štyri formy bezodôvodného obohatenia, a to majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

53. Akákoľvek harmonizácia autorských práv a s nimi súvisiacich práv musí byť založená na vysokej úrovni ochrany, pretože tieto práva sú podstatou pre duševnú tvorbu. Ich ochrana pomáha zaistiť udržiavanie a rozvoj tvorivosti v záujme autorov, interpretov, producentov, spotrebiteľov, kultúry, priemyslu a verejnosti ako celku. Duševné vlastníctvo sa preto považuje za integrálnu súčasť vlastníctva.

54. Ak majú autori alebo výkonní umelci pokračovať vo svojej tvorivej a umeleckej práci, musia za používanie svojej práce dostávať primeranú odmenu, rovnako ako producenti, aby boli schopní financovať túto prácu. Investície potrebné na výrobu produktov, ako sú zvukové záznamy, filmy alebo multimediálne produkty a služby, ako sú služby ,na požiadanie' sú značné. Primeraná právna ochrana

práv duševného vlastníctva je nevyhnutná na zaručenie dostupnosti takejto odmeny a na zaistenie uspokojivej návratnosti týchto investícií.

55. Týmto je preukázaná dôvodnosť nároku žalobcu.

56. Zmyslom a účelom inštitútu rozšírených hromadných licenčných zmlúv je reagovať na obdobné spôsoby používania diel, ktoré sú predmetom tohto konania, kedy ide o masové použitie diel, pri ktorom je individuálny výkon práv jednotlivými nositeľmi práv prakticky nemožný, nakoľko by bol neprímerane náročný a náklady s ním spojené by ďaleko prevyšovali príjmy z licenčných odmien autorov. Inštitút rozšírených hromadných licenčných zmlúv je dôležitým právnym nástrojom aj pre samotných používateľov tým, že im poskytuje možnosť získať oprávnenie na takéto masové použitie diel. Na existenciu tohto inštitútu pamätal aj normotvorca Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES, kedy v samotnom znení smernice (bod 18 úvodných ustanovení) uvádza, že „táto smernica platí bez toho, aby boli dotknuté tie ustanovenia v členských štátoch, ktoré sa týkajú spravovania práv ako sú rozšírené licencie ochranných spoločností.“ Súd poukazuje aj na Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2014/26/EÚ o kolektívnej správe autorských práv a práv súvisiacich s autorským právom a o poskytovaní multiteritoriálnych licencií na práva na hudobné diela na online využívanie na vnútornom trhu, konkr. na bod 12 úvodných ustanovení, kde sa uvádza, že aj keď táto smernica sa uplatňuje na všetky organizácie kolektívnej správy (s výnimkou hlavy III, ktorá sa vzťahuje na organizácie kolektívnej správy, ktoré spravujú autorské práva na hudobné diela na online využívanie na multiteritoriálnom základe, nenaruša úpravy týkajúce sa spravovania práv v členských štátoch, ako sú napríklad individuálna správa, rozšírená pôsobnosť dohody medzi zastupujúcou organizáciou kolektívnej správy a používateľom, t.j. rozšírené kolektívne licencie, povinná kolektívna správa, právne predpoklady zastúpenia a prevod práv na organizácie kolektívnej správy. Súd poukazuje na ust. § 146 Autorského zákona, ktoré sa týka len povinne kolektívne spravovaných práv, zatiaľ čo úprava § 79 a 80 sa týka dobrovoľne kolektívne spravovaných práv t. j. práv, u ktorých sa môže nositeľ práva rozhodnúť, či sa dá zastúpiť organizáciou kolektívnej správy alebo naopak. Ak sa však rozhodne, že s ňou neuzavrie dohodu o zastupovaní a zároveň nevylúči kolektívnu správu práv, rozširuje sa na neho účinok hromadnej licenčnej zmluvy. Rozšírená hromadná licencia je niekde uprostred medzi dobrovoľnou a povinnou kolektívnou správou. Tento inštitút vychádza z princípu preferencie individuálneho výkonu práv a zároveň má prvky povinnej kolektívnej správy, keďže sa týka nielen zastupovaných ale aj nezastupovaných autorov. Jej zavádzanie je v kompetencii členských štátov EÚ, čo možno vyvodiť z recitálu 18 Smernice 2001/29/ES, podľa ktorého Smernica platí bez toho, aby boli dotknuté tie ustanovenia členských štátov, ktoré sa týkajú spravovania práv, ako sú rozšírené licencie ochrany spoločnosti.

57. V zmysle čl. 16 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd postupuje a rozhoduje v súlade s platnými a účinnými právnymi predpismi pri zohľadnení ich vzájomného vzťahu a v súlade so základnými princípmi tohto zákona. V predmetnom článku sa normuje princíp legality ako východisko akejkoľvek aplikácie a interpretácie práva. Princíp legality je kľúčový ústavnoprávny princíp vyplývajúci z obsahových konotácií materiálneho právneho štátu. Čl. 16 tak predstavuje deklaráciu princípu „viazanosti súdu a sudcu zákonom“.

58. Súd považuje za potrebné vyjadriť sa k rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C - 301/15 Soulier a Doke, ktorý je často používaný v procesnej obrane žalovaných v skutkovo a právne totožných veciach. Z predmetného rozsudku vyplýva, že predmetom prejudiciálnej otázky bolo, či právna úprava Francúzska týkajúca sa rozmnožovania obchodne nedostupných diel a verejného prenosu obchodne nedostupných diel v digitálnej podobe je v súlade so Smernicou, pričom Súdny dvor EÚ posudzoval vnútroštátnu právnú úpravu výlučne Francúzska a uviedol, že konkrétne podmienky zakotvené v právnej úprave Francúzska v prípade obchodne nedostupných kníh pre daný výkon práv (súd navyše riešil otázku on-line použitia obchodne nedostupných kníh, čo je skutkovo a aj právne zásadne odlišné od verejného prenosu diel technickými zariadeniami, čo je predmetom tohto konania) považuje za nesúladne so Smernicou.

59. Súd sa pri rozhodovaní zaoberal taktiež otázkou, či v prípadoch, o aký ide vo veci samej, v ktorých prevádzkovateľ hotela vo svojich priestoroch nainštaluje televízne prijímače, do ktorých šíri televízny signál umožňujúci príjem televízneho vysielania, posudzovať otázku, či ide o verejný prenos podľa pojmu ‚verejný prenos‘ uvedeného v článku 3 ods. 1 Smernice 2001/29 alebo článku 8 ods. 2 Smernice 2006/115, ak sprístupneným televíznym vysielaním sú dotknuté autorské práva a s nimi súvisiace práva veľkého počtu dotknutých osôb, predovšetkým skladateľov, textárov a hudobných vydavateľstiev, ale aj výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov a autorov hovorených diel, ako aj ich vydavateľov.

60. Na ozrejenie právnej stránky veci súd uvádza, že vo všeobecnosti hromadná licenčná zmluva predstavuje zvláštny typ zmluvy, ktorý vo svojom záväzkovo-právnom vyjadrení v podstate nadobúdateľovi poskytuje len súhlas na použitie diel a to v dohodnutom rozsahu, na dohodnutý čas, pričom samotná organizácia kolektívnej správy už po uzavretí hromadnej licenčnej zmluvy nekontroluje

počet uskutočnených verejných prenosov v rozhodnej dobe. Znamená to, že predmetom tohto typu zmluvy je len udelenie súhlasu na používanie diela, čo nadobúdateľovi vytvára skutkový a právny rámec, v rámci ktorého takto pridelené právo môže využívať; to ako často k tomuto použitiu skutočne dôjde, je irelevantné. Ak teda žalovaný disponoval viacerými TV nosičmi (technickými zariadeniami v rozsahu 35 zvukovoobrazových zariadení v izbách ubytovacieho zariadenia L., ktoré už vo svojej praktickej a funkčnej podstate umožňujú a primárne slúžia na zabezpečovanie verejného prenosu určitých diel (aj diel, práva ku ktorým spravuje žalobca) a v rozhodnej dobe nemal uzavretú so žalovaným hromadnú licenčnú zmluvu, dochádzalo k jeho strany k realizácii majetkovej podstaty autorských práv spravovaných subjektov bez toho, aby im bola poskytnutá odmena.

61. Smernica Európskeho parlamentu a rady 2001/29/ES tiež harmonizuje práva autorov na verejný prenos. Pod týmto právom sa v širokom zmysle slova chápe každý verejný prenos pre verejnosť, ktorá nie je prítomná na mieste, kde tento prenos vzniká. Toto právo zahŕňa všetky transmisie a retransmisie diel smerom k verejnosti drôtovými alebo bezdrôtovými prostriedkami vrátane vysielania. Toto právo nezahŕňa žiadne iné činnosti.

62. Okrem toho podľa článku 8 ods. 2 smernice 2006/115 vnútroštátna právna úprava členských štátov musí jednak zabezpečiť, aby pri použití zvukového záznamu vydaného na obchodné účely alebo rozmnoženiny takéhoto zvukového záznamu na bezdrôtové vysielanie alebo akýkoľvek iný verejný prenos platil používateľ jedinú primeranú odmenu, a jednak, aby sa táto odmena rozdelila medzi dotknutých výkonných umelcov a výrobcov zvukových záznamov.

63. K tejto námietke žalovaného súd zaujal názor, že v tomto prípade u žalovaného išlo o verejný prenos aj vo vzťahu k izbám, ktoré v danom čase neboli obsadené klientmi v súlade so Smernicou 2001/29 z dôvodu, že v predmetnom prípade boli naplnené viaceré atribúty umožňujúce považovať daný prenos za verejný, nakoľko išlo o transmisii chránených diel (prenos) neurčitému počtu potenciálnych adresátov (verejný), pričom súd tento pojem v zmysle platnej judikatúry Súdneho dvora EÚ (SGAE v. Rafael Hoteles) a odôvodnenia 23 smernice 2001/29 vykladal v širšom zmysle slova, keď samotné zabezpečenie fyzických zariadení nepredstavuje samo osebe verejný prenos, poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientov predstavuje verejný prenos.

64. Súd poukazuje aj na rozsudok Súdneho dvora EÚ z 12.3.2012 vo veci Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku sp.zn. C- 162/10, kde v rámci prejudiciálnej otázky bolo uvedené, že „prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos“. Ak má teda žalovaný vo svojej prevádzke umiestnené zvukové alebo zvukovo-obrazové zariadenie vybavené príjmom, tak týmto samotným dochádza k ďalšiemu verejnému prenosu.

Stanoviská zo súdnej praxe :

65. V zmysle judikatúry Súdneho dvora pojem „verejný prenos“ zahrňuje dva kumulatívne prvky, a to samotný „prenos“ diela a jeho „verejný“ prenos (rozsudok z 19. novembra 2015, SBS Belgium, C 325/14, EU:C:2015:764, bod 15 a citovaná judikatúra). Po prvé, pokiaľ ide o „prenos“, tento pojem zahŕňa každú transmisii chránených diel, nezávisle od technického prostriedku alebo technického postupu, ktoré sa použili (pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. novembra 2015, SBS Belgium, C 325/14, EU:C:2015:764, bod 16 a citovanú judikatúru). Okrem toho každá transmisia a retransmisia diela, ku ktorej dochádza pri použití špecifickej technológie, podlieha v zásade individuálnemu povoleniu autora dotknutého diela (rozsudok z 19. novembra 2015, SBS Belgium, C 325/14, EU:C:2015:764, bod 17 a citovaná judikatúra). Po druhé na to, aby určitý akt spadal pod pojem „verejný prenos“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29, je ešte potrebné, ako bolo pripomenuté v bode 37 tohto rozsudku, aby chránené diela boli predmetom „verejného“ prenosu.

66. V tejto súvislosti z judikatúry Súdneho dvora v prvom rade vyplýva, že pojem „verejný“ sa týka neurčitého počtu potenciálnych adresátov a okrem toho zahŕňa celkom významný počet osôb (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. decembra 2006, SGAE, C 306/05, EU:C:2006:764, body 37 a 38, ako aj citovanú judikatúru). Okrem toho treba pripomenúť, že pojem „verejný prenos“ treba chápať v širšom zmysle slova, ako to výslovne uvádza odôvodnenie 23 smernice 2001/29 (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. marca 2013, ITV Broadcasting a i., C 607/11, EU:C:2013:147, bod 20, ako aj citovanú judikatúru).

67. V zmysle judikatúry Súdneho dvora na to, aby určitý akt spadal pod pojem „verejný prenos“, šírené dielo musí byť sprístupnené „novej verejnosti“, teda verejnosti, ktorú autori chránených diel nezohľadnili pri udelení súhlasu na používanie svojich diel vo forme verejného prenosu originálu (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 7. decembra 2006, SGAE, C 306/05, EU:C:2006:764, body 40 a 42, ako aj zo 4. októbra 2011, Football Association Premier League a i., C 403/08 a C 429/08, EU:C:2011:631, bod 197).

68. V tomto kontexte Súdny dvor zdôraznil nezastupiteľnú úlohu používateľa, keď rozhodol, že na to, aby išlo o verejný prenos, je potrebné, aby tento používateľ s vedomím dôsledkov svojho

konania sprostredkoval ďalšej verejnosti prístup k chránenému dielu, a aby sa teda javilo, že bez tohto sprostredkovania by osoby predstavujúce „novú“ skupinu verejnosti v zásade nemohli mať úžitok z vysielaného diela napriek tomu, že sa nachádzajú v oblasti pokrytej uvedeným vysielaním (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 7. decembra 2006, SGAE, C 306/05, EU:C:2006:764, bod 42, ako aj zo 4. októbra 2011, Football Association Premier League a i., C 403/08 a C 429/08, EU:C:2011:631, bod 195).

69. Súdny dvor teda rozhodol, že prevádzkovatelia pohostinstva, hotela alebo kúpeľného zariadenia sú používatelia a vykonávajú verejný prenos, ak zámerne svojim zákazníkom sprostredkovávajú chránené diela prostredníctvom vedomého sprístupnenia signálu pomocou televíznych alebo rozhlasových prijímačov nainštalovaných vo svojich zariadeniach (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 7. decembra 2006, SGAE, C 306/05, EU:C:2006:764, body 42 a 47; zo 4. októbra 2011, Football Association Premier League a i., C 403/08 a C 429/08, EU:C:2011:631, bod 196, ako aj z 27. februára 2014, OSA, C 351/12, EU:C:2014:110, bod 26).

70. Navyše, šírenie chránených diel má ziskovú povahu, keď používateľ môže mať z toho hospodársky zisk odrážajúci sa v atraktivnosti, a teda vo zvýšenej návštevnosti zariadenia, v ktorom šíri vysielanie (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. októbra 2011, Football Association Premier League a i., C 403/08 a C 429/08, EU:C:2011:631, body 205 a 206).

71. Keďže žalovaný bol v rozhodnom období používateľom audiovizuálnych diel, bol povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce z použitia predmetu ochrany prostredníctvom organizácie kolektívnej správy, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy vo vymedzenom odbore použitia predmetu ochrany t. j. žalobcu. Použitie diel z uvádzaných odborov bez súhlasu nositeľov autorských práv k nim (a bez uhradenia licenčnej odmeny) predstavuje neoprávnený zásah do práv ich nositeľov (autorov). Tento zásah na strane žalovaného zakladá majetkový prospech a na strane autorov, ktorých práva sú kolektívne spravované žalobcom, právo na jeho vydanie t. j. na vydanie bezdôvodného obohatenia.

72. Žalovaný sa v spore tiež bránil tvrdením o neprimeranej výške odmeny určenej žalobcom, pričom žalovaný argumentoval znením poslednej novely autorského zákona účinné od 1.1.2019, podľa ktorej sa pri určovaní licenčných odmien zohľadňuje aj obsadenosť ubytovacích zariadení. V prejednávanej veci si však žalobca uplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za rok 2018. Podľa článku 2 ods. 2 Ústavy SR štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 5Sž/20/2010 zo dňa 10.3.2011 je jedným zo základných princípov právneho poriadku Slovenskej republiky zákaz retroaktivity. V citovanom rozhodnutí Najvyšší súd SR tiež uviedol, že „z požiadavky právnej istoty jednoznačne vyplýva záver, že právny predpis, resp. jeho ustanovenia pôsobia iba do budúcnosti a nie do minulosti...“ Súd konštatuje, že aplikovaním novely autorského zákona účinné od 1.1.2019, keď predmetná novela neobsahuje prechodné ustanovenia (resp. obsahuje len ustanovenie týkajúce sa § 165 ods. 8 až 13) by porušením zákazu retroaktivity došlo k narušeniu jedného zo základných princípov právneho štátu, zásady právnej istoty, a teda aj k rozporu s čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky, keďže s inštitútom právnej istoty v právnom štáte je spojená požiadavka ochrany dôvery občanov v právny poriadok. V ústavnom poriadku Slovenskej republiky je výslovný zákaz retroaktivity len pre oblasť trestného práva v čl. 50 ods. 6 Ústavy SR, avšak zákaz retroaktivity možno vyvodiť aj z čl. 1 Ústavy SR, podľa ktorého je Slovenská republika právnym štátom.

73. Pri stanovení výšky sumy bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, súd vychádzal z výšky licenčných odmien určených v Sadzobníku žalobcu, ktorý je vytvorený v súlade s autorským zákonom, ako aj v závislosti od počtu technických zariadení u žalovaného. Výška bezdôvodného obohatenia sa tak použitím Sadzobníka opiera o kritériá nastavené v súlade s autorským zákonom nasmeruje k napraveniu a vyváženiu ujmy, ktorá použitím diel bez súhlasu autorom vznikla.

74. Súd poukazuje na skutočnosť, že primeranosť výšky obvyklej licenčnej odmeny nie je oprávnený v tomto konaní skúmať. Ak mal žalovaný výhrady k výške licenčnej odmeny v priebehu rokovaní o uzavretie hromadnej licenčnej zmluvy, mal a mohol podať na súd žalobu o určenie obsahu zmluvy v zmysle ust. § 82 AZ. V takom prípade by za splnenia ďalších zákonných podmienok mohol používať predmety ochrany bez toho, aby porušil práva autorov. Žalovaný predmetnú právnu úpravu nevyužil a naďalej porušoval svoje zákonné povinnosti.

75. V zmysle Uznesenia Ústavného súdu SR II. ÚS 101/2011z 24.3.2011 „ak by autori diel nemali zaručené právo na udelenie súhlasu na použitie autorských diel pre používateľov alebo právnické osoby združujúce používateľov iba za „rovnakú a primeranú“ odmenu, nepochybne by to pre nich znamenalo, najmä pokiaľ ide o určovanie výšky odmien za používanie autorsko-hudobných diel, úplné vystavenie sa svojvôli používateľov, a práve tým by dochádzalo k popretiu významu a účelu autorsko-právnej ochrany.“

76. V zmysle sadzobníka odmien bola licenčná odmena za použitie diel verejným prenosom prostredníctvom technických zariadení v ubytovacom zariadení hotela 3* za zvukovoobrazové zariadenie 26 EUR.

77. Výška bezdôvodného obohatenia sa v zmysle právnej úpravy odvíja výlučne od obvyklej odmeny, ktorá vyplýva z platného sadzobníka. Je potrebné rozlišovať práva autorov, kedy je povinnosťou používateľa získať súhlas nositeľa práv k používaniu predmetu ochrany vopred bez ohľadu na mieru využívania tohto práva používateľom (v takom prípade má autor právo na obvyklú odmenu) a práva súvisiace s autorskými právami, kde v prípade získania súhlasu nositeľa práv je irelevantné do akej miery je toto právo používateľom využívané (autorovi patrí primeraná odmena). Súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že poplatky za výkon správy vyplývajú zo sadzobníka žalobcu a vzťahujú sa na všetkých používateľov predmetov ochrany. Z tohto dôvodu nie je možné dospieť k záveru, že poplatky, ktoré boli v sadzobníku schválené a sú rešpektované ostatnými používateľmi sú pre žalovaného neprijateľné. Súd ďalej poukazuje na to, že uzavretie hromadnej licenčnej zmluvy je predpokladom pre využívanie diel prostredníctvom verejného prenosu. Podstatou udelenej licencie je právo a nie povinnosť používať predmety ochrany. Nakoľko sám žalovaný prostredníctvom webovej stránky deklaroval, že vo svojich zariadeniach má izby vybavené TV, súd má za to, že žalovaný bol v tomto prípade používateľom predmetov ochrany práv, ktorých správu vykonáva žalobca. Súd sa nestotožňuje s námietkami žalovaného, že je v konaní potrebné preukázať funkčnosť televíznych prijímačov a reálne uskutočnenie verejného prenosu konkrétnych diel konkrétnych autorov. Takéto námietky popierajú samotný zmysel a účel právnej úpravy ochrany majetkových práv prostredníctvom organizácií kolektívnej správy. Súdna tomto mieste poukazuje aj na právny názor Ústavného súdu ČR vyslovený v rozhodnutí č. II.ÚS2186/2014 v bode 32, kde výslovne uviedol, že predmety ochrany a ani konkrétnych autorov nie je potrebné špecifikovať.

78. Podľa § 56 autorského zákona postačuje, ak sa v konaní preukázalo, že do autorského práva sa zasiahlo, a to neoprávneným spôsobom. V prejednávanej veci je evidentné, že zo strany žalovaného sa tak udialo. Žalovaný nemá udelený súhlas na používanie diel, či už formou hromadnej alebo kolektívnej licenčnej zmluvy. Napriek tomu má žalovaný v izbách prevádzkovaného ubytovacieho zariadenia televízne prijímače so satelitnou TV, z čoho je zrejmé, že svojim hosťom umožňuje prístup k predmetom ochrany, ktorých ochranu zabezpečuje žalobca, a to s plným vedomým, že tak koná neoprávnene, bez platne uzavretej licenčnej zmluvy.

79. V konaní bolo preukázané, že žalobca uzavrel s 747 subjektmi hromadné licenčné zmluvy, pričom odmena bola stanovená v zmysle platného sadzobníka žalobcu. Vychádzajúc z pojmu „obvyklý“, je za obvyklú odmenu podľa názoru súdu potrebné považovať odmenu stanovenú sadzobníkom žalobcu. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozsudok Súdneho dvora Európskej Únie vo veci prejudiciálnej otázky položenej Najvyšším súdom Poľskej republiky sp.zn. C - 367/15 zo dňa 25.1.2017, v ktorom súdny dvor uzavrel: „Článok smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je dotknutá právna úprava vo veci samej, podľa ktorej môže majiteľ práv duševného vlastníctva, ktoré boli porušené, požadovať od porušovateľa týchto práv buď náhradu spôsobenej ujmy so zohľadnením všetkých náležitých aspektov konkrétneho prípadu, alebo zaplatenie sumy zodpovedajúcej dvojnásobku primeranej odmeny, ktorá by sa mala zaplatiť z titulu oprávnenia používať dotknuté dielo bez toho, aby majiteľ práv musel preukázať existenciu skutočnej ujmy.“

80. Prípadnú inú sumu výšky licenčných odmien by bolo možné určiť odborným posudkom, avšak takýto dôkaz strany sporu nenavrhl, a súd v zmysle CSP môže vykonať iba dôkazy na základe návrhov strán sporu. Okrem toho, do autorskoprávnej úpravy bol zavedený osobitný inštitút žaloby o určenie obsahu licenčnej zmluvy, keď v zmysle ust. § 165 ods. 8 Autorského zákona ak sa organizácia kolektívnej správy nedohodne na uzavretí zmluvy podľa odseku 1 alebo ak nepredloží používateľovi návrh zmluvy podľa odseku 4, môže používateľ požadovať, aby obsah takejto zmluvy vrátane odmeny a nahradenia vôle uzavrieť takúto zmluvu určil súd.

81. Pre povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie nie je stanovená splatnosť, žalovaný tak mal povinnosť plniť na výzvu (§ 563 Občianskeho zákonníka).

82. Výzva na zaplatenie dlžnej sumy bola žalovanému doručená dňa 5.12.2019 a žalovaný mal v lehote 5 dní od doručenia výzvy vydať bezdôvodné obohatenie. Nasledujúci deň t.j. 11.12.2019 sa žalovaný dostal do omeškania s úhradou dlžnej sumy, pričom k tomuto dňu bola výška úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky 0,0 % ročne, takže úrok z omeškania je po pripočítaní 5 percentuálnych bodov vo výške 5 % ročne. Súd teda priznal aj nárok žalobcu na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy.

83. Vzhľadom na zistený skutkový a právny stav súd zaviazal žalovaného na zaplatenie žalovanej sumy 300,10 EUR titulom bezdôvodného obohatenia za verejný prenos diel v období 01.01.2018 až 22.4.2018 spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy od 11.12.2019 do zaplatenia.

84. Súd záverom poukazuje na to, že ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto rozhodnutie všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Aj judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (pozri rozsudok ESLP vovenci Ruiz Torijac. Španielsko z 9.decembra 1994, Annuaire, č. 303 - B).

Stanoviská zo súdnej praxe :

85. K obvyklej výške odmeny : aj podľa ustálenej súdnej praxe (napr. rozsudky NS ČR, sp.zn. 30Cdo/1759/2011 zo dňa 21.12.2012 alebo 30Cdo/2715/2015 zo dňa 27.01.2016) možno sadzobníku organizácie kolektívnej správy v zásade prisúdiť hodnotu meradla výšky obvyklej odmeny.

86. Súd na tomto mieste poukazuje aj na Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva, kde v čl. 3 ods. 2 je vyslovená požiadavka účinnosti, primeranosti opatrení, postupov a prostriedkov právnej nápravy, pričom tie zároveň musia byť odradzujúce a musia sa uplatňovať takým spôsobom, aby sa predišlo vytváraniu prekážok zákonného obchodu a musia stanovovať záruky proti ich zneužívaniu.

87. V prípade bezdôvodného obohatenia je dlžník povinný splniť dlh prvý deň potom, ako ho o to veriteľ požiada (NS ČR zo dňa 15. 12. 2005, sp.zn. 33 Odo 871/2005 2005).

88. Bezdôvodné obohatenie predstavuje záväzkový právny vzťah, z ktorého pohľadávka vzniká tomu, na koho úkor sa iný bezdôvodne obohatil, a dlh tomu, kto obohatenie získal. Ak tento dlh (povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie) nespočíva v povinnosti vydať vec, ale v platobnej povinnosti, je nepochybné, že ide o dlh peňažný, s ktorého riadnym a včasným nesplnením spája ustanovenie § 517 OZ nepriaznivý dôsledok vzniku omeškania na strane dlžníka s právom veriteľa požadovať okrem plnenia aj úroky z omeškania (rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 29. marca 2001, sp. zn. 25 Cdo 2895/99).

89. Žalovaný navrhol, aby súd prerušil konanie v zmysle ust. § 162 ods. 1 písm. a) CSP, do času, kým Protimonopolný úrad SR nevyrieši otázku či konanie žalobcu je alebo nie je zakázaným zneužitím dominantného postavenia na trhu. Súd návrh žalobcu na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP zamietol ako nedôvodný. Súd má za to, že konanie Protimonopolného úradu SR vo veci podnetu žalovaného týkajúceho sa posúdenia, či zo strany žalobcu nedošlo k porušeniu zákazu zneužitia dominantného postavenia na trhu, nemá žiaden vplyv na predmet sporu, ktorého meritom je vydanie bezdôvodného obohatenia a nie výška licenčnej odmeny, ktorú žalovaný aj namietol. Súd poukazuje na to, že výšku licenčnej odmeny by súd mohol preskúmať jedine v žalobe o určenie obsahu zmluvy podľa § 82 Autorského zákona a právomoc túto výšku určiť, či posúdiť, nemá ani Protimonopolný úrad v konaní o spomínanom podnete. Závislou otázkou v zmysle ust. § 162 ods. 1 písm. a) CSP, nemožno rozumieť akúkoľvek skutkovú a právnu otázku v akejkolvek podobe do úvahy prichádzajúceho riešenia, ale je nevyhnutné vykladať ju tiež v intenciách ust. § 193 CSP posledná veta v zmysle ktorého je súd, viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihniteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti. Týmto okruhom otázok je súd viazaný v tom zmysle, že si o nich nemôže urobiť ani len prejudiciálny záver, z čoho nevyhnutne vyplýva, že pokiaľ sa takáto právna otázka vyskytne, bez rozhodnutia o nej príslušným orgánom súd v konaní nemôže pokračovať a musí na odpadnutie prekážky vyčkať. V predmetnom konaní, v ktorom sa žalobca domáha splnenia záväzku zo zodpovednosti žalovaného za bezdôvodné obohatenie, sa žiadna z týchto právnych otázok (otázka spáchania trestného činu, priestupku alebo iného správneho deliktu, otázka páchatel'a trestného činu, priestupku alebo iného správneho deliktu, otázka osobného stavu a otázka vzniku alebo zániku spoločnosti) nad akúkoľvek pochybnosť neobjavila.

T r o v y konania :

90. Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

91. Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.
92. Podľa § 262 ods.2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.
93. Podľa zásad o náhrade trov konania (§255 CSP) priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % nakoľko bol v spore v celom rozsahu úspešný.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia, na Okresný súd Košice I., v 3 písomných vyhotoveniach (§ 362 ods.1 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Podľa ust. § 365 ods.1 CSP odvolacie dôvody odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 365 ods.2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ust. § 365 ods.3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. - o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok).